

Grashoppene og de røde prinsene

E

n gang som Vesle-Kvinten var ute og dro seg etter Fjellsetermyra, syntes han at han hørte slik en underlig dundring i jorda langt, langt borte. Og klarere og klarere hørte han dundringen. Dermed ga han seg til å undres over hva slags fanteri dette vel kunde være. Det fikk han snart syn for. For best det var, kom det to karer løpende som om de hadde livet til låns. Da Vesle-Kvinten fikk se slikt hastverk på en blank og fredelig sommersøndag, ble han reint fælen, og han til å rope:

— Er det lynet dere løper etter, karer, så får dere jamen henge i, for no er det over sju uker siden det dro her forbi.

Karene ble enige om å puste litt på. De hadde sta-

selige klær. Buksene og blusene deres, som var av rød fløyel, var besatt med snorer og knapper av gull, i hattene hadde de strålefjær og diamanter og alskens stas og pynt.

— Jaså, er dere prinser også dere kanskje? spurte Vesle-Kvinten.

Jo, de var da det, og no var de ute og øvde seg i kappløp.

For saken var den at det morsomste kongen i nabolandet deres, Solriket, visste, det var å se på når folk løp omkapp. Det hendte derfor både titt og ofte at han fikk i stand slike kappløp, og han satte opp store og gilde gavepremier. Jo gildere premiene var, desto hardere og mer spennende syntes han kappestriden var. Som det skred og led, syntes kongen at no fikk han se å få i stand et skikkelig oppgjør mellom kappløperne, for når han skulde si som sant var, så var de noen dovne knekter alle i hop. Så lot kongen en dag budstikken gå over land og rike for å lyse det siste og største kappløp. Men denne gangen var det ikke noen kleinere premie enn selveste prinsessen og det halve kongerike han hadde satt opp til seierherren. Og for at ikke alle udugelige vanskapninger av folk skulde melde seg, forlangte han at alle de som tapte skulde miste livet og jages på sjøen. Kappløpet skulde komme i stand den tiende dag over solverv.

— Og kanskje du som er så liten og tjukk også hadde tenkt deg av sted? spurte prinsene.

— Å, du veit, er det slik at hvem som helst kan by seg fram, så kunde det jo alltids slompe at jeg også fikk lyst til å prøve lykken, svarte Vesle-Kvinten.

Da lo prinsene så det riktig gnall i åsene, ja, de skreik og bar seg av latter.

— Du med de bitte små kluntebeina dine! ropte de. Ja, du skulde sannelig bli en nydelig prinsemåg til kongen i Solriket! Og så lo de igjen nesten mer enn de hadde godt av.

Som de ble sittende slik og bære og skape seg, kom det ei gammel kjerring subbende over lyngrabbene. Da hun fikk øye på folk, ga hun seg også stunder til å hilse på dem.

— Goddag, godtfolk, og signe kvilen deres alle i hop, sa hun så hjertens fin i målet. Dere skulde vel ikke ha sett noe til grashoppene mine dere vel? Hun støttet seg til krokstaven, skalv på hendene og mimret ustanselig om munnen.

— Grashoppene dine? ropte prinsene, og så brast de i latter igjen. Å nei, kongekandidater hadde nok annet å ta seg til her i verden enn å gi akt på ugagnskryp. For no skulde de være med i det store kappløpet i Solriket om prinsessen og det halve kongeriket, og dersom de

møtte ei grashoppe på sin veg, så visste de ikke noe bedre enn å knekke den under skosålene.

Den gamle sukket bedrøvet og syntes det var sårt å høre det. Men Vesle-Kvinten mente no det han, at all slags kryp og kryl røktet sitt kall, ja, det fantes ikke det usleste vesen som ikke gjorde gagn for seg her i verden.

— Ta det med ro, du, gamlemor, sa han og klappet den arme kroken på ryggen. Jeg skal hjelpe deg, jeg, så kanskje vi finner grashoppene dine likevel, vi.

Prinsene tok til med kappløpet igjen.

Den gamle kjerringa og Vesle-Kvinten grov og snuste mellom moserabbene og lyngkvasene hele dagen, og da det led mot kveldingen, fant de sannelig grashoppene. Den gamle kroken ble så gla at hun mest kunde gråte.

— Du får ha evig takk for hjelpen da, gutten min, sa hun, og har du et ønske her i verden, så kom bare med det.

Vesle-Kvinten vilde ikke ha noen slags takk for det han hadde gjort, det var jo bare hans plikt, syntes han. Forresten var han så vel tilfreds med livet som han hadde det at han ikke godt kunde ønske seg det bedre. Men det kunde saktens være moro å vinne over prinsene i det store kappløpet tiende dag over solverv.

Hadde han ikke større ønske enn som så, mente kjerringa, så skulde da jamen dette gå i oppfyllelse.

Hun ga seg til å rote i en liten neverkont hun bar med seg, og opp av den tok hun et par av de største grashoppene.

— Disse skal du få låne hos meg, sa hun. Du legger dem under skosålene dine, og når du ønsker det, kan du sette av sted som et oljet lyn fra blåne til blåne så lenge du lyster og vil. Disse grashoppene er saktens sterke nok til å bære både deg og flere til om det kniper.

Dermed skiltes kjerringa og Vesle-Kvinten.

Den tiende dagen etter solverv møttes både likt og ulikt hos kongen i Solriket. Både kongen, prinsessen og de røde prinsene lo så tårene rant da Vesle-Kvinten også bød seg fram.

— Ja ja, sa kongen, er det så at du også er likegla med livet ditt, så gjerne for meg.

— Den tykke, vesle kluntfotede trollungen! skreik alle de andre over seg.

No ordnet kongen kappløperne på plass. Alle var de sikre på at en av de røde prinsene skulde gå av med seiren, men *hvem* — det var ikke godt å si. Da den store slottskanonen tordnet, var løpet i full gang, fram og tilbake til verdens ende. Somme humpet i veg, andre labbet og atter andre både krøp og slang, de hujet og skreik og bar seg. De røde prinsene fløy av sted som nordavinden selv, og enda forttere fløy Vesle-Kvinten. Han spratt fra blåne til blåne som et oljet lyn. Han var også

den første som kom tilbake fra verdens ende, og det lenge før noen av de røde prinsene var halvveges.

Hverken kongen eller prinsessen eller noen av de andre vilde tro sine egne øyne, men da de fikk summet seg, kunde de ikke tro annet enn at det var sant likevel. Og ikke vilde kongen gå fra ordene sine heller, hadde han sagt det slik, fikk det slik være.

Det ble holdt store fester til ære for Vesle-Kvinten, og alle sa at no måtte kongen gi fra seg prinsessen og det halve kongeriket. Vesle-Kvinten takket for tilbudet, men han kunde nok ikke ta imot hverken prinsessen eller det halve kongeriket. Han vilde heller ønske seg noe annet. Ja ja, mente kongen, bare han ikke hadde altfor urimelige krav så.

— Jeg ønsker bare at alle dem som tapte i kappløpet må slippe å miste livet og jages på sjøen denne gangen, sa Vesle-Kvinten. Og dette ønsket fikk han oppfylt. De røde prinsene ble så glade at de ikke riktig visste hvilken fot de skulde stå på. Og som takk for hjelp og bistand, overøste de ham med gull og sølv i massevis.

Til sølv og gull sier trollene aldri nei takk.

Men hadde ikke Vesle-Kvinten hatt grrashoppene under skosålene, så vilde sikkert en av prinsene ha vunnet prinsessen og det halve Solriket. Hadde de bare ikke vært så slemme til å gjøre narr av Vesle-Kvinten og den gamle krøken så...